

svare. — Hidtil har de haardnakket svaret nej! idet kun omkring ved 5 Mejersker har søgt vore Mælkeriskoler, naar disse har været søgt af 100 Mejerister. Om de en Gang, inden det er for sent, kommer til at svare ja, vil Tiden vise. Nærværende Stykke vil jo ikke ægge dem, hvis det fremdeles er sandt, at „Mejerskerne ikke læser Mælkeritidende — eller „Hvad vi vil“.

Ribe Mælkeriskole, d. 20/3 1892.

S. H. Salling.

Fra Samfundets Skyggeside.

Den stille, taalmodige Kvinde, der af Mænd bliver prist som det ægte kvindelige Ideal, pryder endnu mange Hjem. Der er ikke alene i de højere Kredse, hvor de æsthetiske Følelser er stærkt udviklede, at hun findes; det er ogsaa i tarvelige Huse, at der sættes stor Pris paa en taalmodig Kvinde, der uden at knurre, men med et venligt Smil taaler Uretfærdighed og Tyranni.

Denne nedarvede Dyd fra Moder til Datter gør sig ikke alene gældende i Hjemmene, men følger nu Kvinden som en sand Ulykke ud paa Arbejdsmarkedet, hvor deres mandlige Kolleger ogsaa kommer til at lide derunder; idet de bogstaveligt nøjes med, hvad Arbejdsgiveren vil byde dem, uden at beregne, om de virkelig kan leve deraf, eller om de ikke derved underbyder deres mandlige Kolleger.

Imidlertid har lidt af Retfærdighedens Sol begyndt at kaste sine første Straaler over det Skyggeland, hvor Kvinderne taalmodigt og stille gaar under Aaget, og det er Bevidsthedsfølelsen hos Kvinden om Retten til at leve af sit Arbejde. Hun begynder at forstaa, at hvis hun daglig øver et stort Arbejde, maa Lønnen for dette Arbejde ogsaa være saaledes, at det skaffer hende Betingelse til det nødvendige til Livets Ophold.

Der har i denne Tid været en Konflikt paa en af vore Papirposefabrikker, som viser, at der rejser sig en Bevidsthedsfølelse hos de arbejdende Kvinder.

De kvindelige Arbejdere tillod sig nemlig i al Beskedenhed at spørge, om deres Løn ikke kunde forhøjes fra 30 Øre til 33 Øre pr. 1000 Poser. Havde det været Mænd, der havde fordret en højere Løn, saa formoder vi, at der var blevet forhandlet om den Sag, men at Kvinder virkelig nu ogsaa begynder at stille bestemte Fordringer — disse Lyster maatte kvæles i Fødselen.

Derfor gjorde Fabrikanten ogsaa kort Proces; han viste dem øjeblikkeligt Døren. Hvor vidt Fabrikanten er i Stand til at betale en højere Pris end den, han giver, er vi ikke i Stand til at dømme om, det kan gerne være, han ikke kan; Konkurrencen er jo haard i vore Dage, men det kommer simpelt hen slet ikke Sagen ved.

De kvindelige Arbejdere er i deres gode Ret til at søge deres Arbejdsløn forhøjet, over alt og alle Steder, til en Betaling, hvoraf de er i Stand til at leve et nogenlunde værdigt Menneskeliv, og den simpleste Humanitet kræver af Arbejdsgiveren, at han ikke kaster sine Arbejdere paa Gaden for en høflig Forespørgsel om en Lønforhøjelse.

Vi vilde slet ikke have omtalt denne

Sag, hvis der nu ikke kom en Begivenhed til, som gjorde Kvinderne stor Ære.

Iblandt de 44 Arbejdere var der 14—15, som havde bedre lønnet Arbejde og altsaa var tilfredse; de havde arbejdet 10—17 Aar hos Fabrikanten. Da de, der havde stillet Fordringerne, fik Ordre til at gaa, stillede de sig solidarisk paa de bortjagede Arbejders Side og gik med dem.

Som Følge heraf blev det en almindelig Lock-out, idet alle Fabrikanterne blev enige om ikke at optage nogen af de udelukkede Arbejdere.

Vi finder de tilfredse Arbejders kammeratlige Skridt saa smukt og forstaaende over for vor Sag baade som Kvinder og som Arbejdere, at vi tør sige, det varslar om en gryende Dag for Kvindesagen.

Thi hvor Offervilligheden er, der er Kærligheden til Næsten, og det er dog den Løftestang, der skal omskabe vore Samfundsforhold.

Kvinderne indsaa hurtigt, at det gjaldt om at paakalde den offentlige Mening, og indkaldte derfor til et Møde med alle Arbejdere i dette Fag. Hr. Journalist Meyer var deres Talsmand, ti saa vidt var de ikke, at de kunde tale deres egen Sag; de havde endnu ikke forstaaet Nødvendigheden af en Fagorganisation. Nu først slog det ned som Lyn, at det var det, de savnede. Da de stod kastede paa Gaden, følte de, at de havde ikke det Sted, hvortil de kunde hælde deres Hoved.

Fagforeningen med hele den faste kammeratlige Organisation, det er den mandlige Arbejders Fæstning og Støtte, naar Lønkampene raser, og Arbejdsgivernes veløvede Vaaben og store Kanoner sender sine store Bomber efter den tidt udhungrede og nødlidende Arbejder. I Kammeraternes Kreds med de mange milde og trøstende Ord og den al Tid aabne Broderhaand, øges Haabet paa hans retfærdige Krav. Men vore stakkels unge kvindelige Papirposearbejdere, de havde ingen Forening sikret sig, de stod ene ude i den kolde Vinterslud, hvor Sulten som den graadige Ulv let sluger de smaa, eller hvor vel snarere Prostitutionens væmmelige Hyæne hurtigt gør Ende paa de unge kønne Piger.

Men det er et sandt Ord, at „Gud mildner Luften for det klippede Lam“. De kvindelige Arbejdere fik hurtigt Sagen i Orden. Fabrikanten valgte en af sine Kolleger til Mægler, som Arbejderne deres, og Striden blev bilagt.

Desværre naaede Arbejderne ikke deres vist nok rimelige Fordring, og maatte tillige finde sig i, at ikke alle Kammeraterne kom ind igen paa Fabrikken. De, der fik Arbejde, blev imidlertid enige om at give en Krone om Ugen af deres Løn til dem, der maatte blive udenfor.

Den Fabrikant, der havde været Mægler, viste heldigvis stor Iver for at faa Sagen ordnet og søgte at skaffe Kvinderne Arbejde andre Steder, saa det forhaabentlig kun bliver nogle faa, der maa gaa arbejdsløse; men Kvindesagen har trods det tilsyneladende fattige Resultat vundet et lille Skridt frem: en Kvindeforening for de kvindelige Papirarbejdere er dannet, som rimeligvis vil komme til at omfatte flere Hundrede Kvinder i København, og den lille Kærnetrop, som staar i Spidsen for den, giver gode Løfter for Fremtiden.

J. M.

Vort eget Kontor.

De samlede Kvindeforeninger har fra 1. April deres eget Kontor: *Klosterstræde 22, Stuen*. Her vil for Fremtiden alle Oplysninger kunne faas angaaende de Kvindeforeninger, som har centraliseret sig under dette Navn. Vor kvindelige Forretningsfører vil der daglig modtage Indmeldelser af nye Medlemmer og give alle Oplysninger vedrørende disse forskellige Foreninger. *Kvindebladet* „Hvad vi vil“ kan erholdes samme Steds i enkelte Numre, lige som man der vil kunne tegne sig som Abonnent paa Bladet.

Foreløbig bestaar „De samlede Kvindeforeninger“ af: Kvindelig Fremskridtsforening, Kvindevalgretsforeningen, Det kvindelige Arbejderforbund, de kvindelige Herreskrædere, de kvindelige Vævere, Tjenesttyendeforeningen og Maskinstrikkernes Fagforening, men vil forhaabentlig i en nær Fremtid komme til at omfatte flere Kvindeforeninger.

De samlede Kvindeforeningers Kontor: *Klosterstræde 22*.

Frøken Eugénie Schmidts Handelsskole.

En Frugt af Arbejdet i Kvindesagen viser sig, hver Gang en Kvinde begærer at lære noget for at kunne ernære sig. Desværre er Feltet, Kvinderne bevæger sig paa, endnu saare begrænset, men det vil vokse.

For ca. 1/4 Aarhundrede siden var der i en vis lille By her i Landet en Postmester, der paa Grund af Svaghed ikke formaaede at arbejde saa meget, som hans Embede fordrede. Saa hjalp hans Datter ham med alt, hvad der kunde gøres uden at komme i Berørelse med Publikum, thi — tænk om hans Overordnede fik det at vide — han kunde risikere at faa sin Afsked.

Nu averteres i en af Danmarks mest konservative Byer i Byens mest konservative Blad, at en Dame kan faa Plads paa et offentligt Kontor.

Hvad om 25 Aar?

For Tiden ønsker mange unge Kvinder Uddannelse som Bogholdersker, Ekspeditricer og Kasserersker, og en saadan Uddannelse kan de faa hos Frk. Eugénie Schmidt, Sankt Knuds Gade 24, Odense, der for 2 1/4 Aar siden oprettede en Handelsskole for Kvinder, og det fornøjeligste er, at Eleverne saa godt som alle straks er komne i Plads.

Frk. Eugénie Schmidt har selv i sin Tid faaet en grundig Uddannelse, først som Kontorist paa sin Faders Kontor, dernæst paa Frk. Testmans Handelsskole, og har derefter i 15 Aar arbejdet i større Forretninger som Bogholderske.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-
tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.